

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ПОРУШЕННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ

Курсант 206 н.г. Іващук О.В.

Науковий керівник: професор кафедри конституційного та міжнародного права, кандидат юридичних наук, доцент Пелих Н.А.

Злочини проти особистих прав людини заподіюють шкоду невід'ємним правам людини, властивим йому в силу факту свого існування (особистим правам). При цьому треба обмовитися, що дуже багато інших злочинів з міжнародного кримінального права самим безпосереднім чином порушують найважливіші права людини (на життя, фізичну недоторканність, особисту свободу і т.д. - наприклад, у злочинах проти безпеки людства, військові злочини, але в названих діяннях особисті права і свободи розцінюються як додатковий об'єкт посягання. До злочинів проти особистих прав ми пропонуємо відносити тільки ті, в яких основним безпосереднім об'єктом буде те чи інше право людини, гарантоване йому Міжнародним Стандартом ООН.

Особливістю джерельної бази є те, що воно стосується практично всіх основних інститутів міжнародного кримінального права (в силу того, що людина визнана вищою цінністю в сучасному світі). Її утворюють: Загальна декларація

прав людини від 10 грудня 1948 року. Міжнародний Пакт про економічні, соціальні і культурні права від 16 грудня 1966 року. Міжнародний Пакт про громадянські і політичні права від 16 грудня 1966 року. Конвенція щодо рабства від 25 вересня 1926 року. Додаткова Конвенція про скасування рабства, работоргівлі та інститутів і звичаїв, подібних з рабством від 7 вересня 1956 року. Конвенція про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок від 18 грудня 1979 року. Конвенція про боротьбу з торгівлею людьми і з експлуатацією проституції третіми особами від 12 березня 1950 року. Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або принижуючих гідність видів поводження і покарання від 10 грудня 1984 року.

До злочинів проти особистих прав і свобод людини, прямо передбачених міжнародним кримінальним правом, слід, зокрема, віднести наступні:

- злочини, пов'язані з встановленням атрибутів власності на людину, тобто це рабство і работоргівля;
- торгівля людьми без мети звернення в рабство (в першу чергу, жінками і дітьми);
- сексуальна експлуатація (у тому числі звідництво, схиляння і спокушання інших осіб з метою експлуатації проституції третіми особами);
- злочини, що виражаються в нелюдських або принижуючих гідність видах поводження і покарання (зокрема, застосування тортур).

До міжнародних організацій, які здійснюють захист прав і свобод людини належать: Організація Об'єднаних Націй як основний суб'єкт протидії порушень прав людини є універсальна міждержавна міжнародна організація, яка допомагає державам світу знаходити шляхи врегулювання проблем і суперечок і вирішувати нагальні завдання, з якими повсякденно стикаються люди. Основою діяльності ООН є Статут - міжнародний договір, згідно з яким держави-члени ООН зобов'язуються, зокрема, приймати спільні заходи, спрямовані на заохочення і захист прав людини в усьому світі. Генеральна

Асамблея - приймає декларації, конвенції з питань прав людини. Економічна і Соціальна Рада уповноважується робити рекомендації з метою заохочення поваги та дотримання прав людини та основних свобод для всіх, а також створює комісії в економічній і соціальній сферах і щодо заохочення прав людини.

Комісія з прав людини - контролює за дотриманням прав людини в усьому світі. Комітет із прав людини, наділений повноваженням розглядати скарги від окремих осіб або груп осіб про порушення прав. Європейський суд з прав людини, розглядає лише конкретні скарги про порушення прав людини, з тим, щоб встановити, чи дійсно були допущені порушення вимог міжнародного права.

Таким чином, права людини існують, як це визначено у Загальній декларації прав людини та цілому ряді міжнародних актів з прав людини. Вони визнані, принаймні, формально - більшістю держав і лягли в основу конституцій багатьох країн. Але реальність сьогоденного світу далека від ідеалів, відбитих у Загальній декларації. Для деяких повна реалізація прав людини є далекою і недосяжною метою. Забезпечувати дотримання навіть міжнародних актів з прав людини нелегко, а на розгляд скарги можуть піти роки і величезна сума грошей. Ці міжнародні акти виконують обмежувальну функцію, але тільки їх недостатньо для забезпечення адекватного захисту прав людини, про що свідчить жорстока реальність порушень, скоєних щодня. По всьому світу дискримінація досягла жакликих масштабів. Тисячі людей опинилися в місцях позбавлення волі за вираження своїх переконань. Катування та позбавлення волі за політичними мотивами, нерідко без судового розгляду, поширені повсюдно, це відбувається з мовчазної згоди навіть в деяких демократичних країнах. Організації, що займаються правами людини, мають своєю метою, з одного боку, розробку міжнародних стандартів здійснення прав людини, а з іншого - запобігання злочинних, масових і грубих порушень. З метою запобігання та припинення

злочинних порушень прав людини міжнародне товариство розробило ряд конвенцій, що покладає індивідуальну кримінальну відповідальність на осіб, які здійснюють подібного роду акти.